

มีสว

ในยุค

ของ

แพง

โดย
พระธรรมกิตติวงศ์
(ทองดี สุรเตโช)

อ่านสิกรอบ คิดสิบนหน ฝึกฝนปัญญา ฉลาดใช้ เผลียวคิด ชีวิตสนุก สุข สงบ เย็น

เศรษฐกิจตก รายได้ต่ำ แต่ใจชุ่มฉ่ำด้วยสุขเพิ่มพูนทวี

\$

\$

มีสุข ในยุค ของ IIWW

B

\$

โดย...พระธรรมกิตติวงศ์

(ทองดี สุรเตโช ป.ธ.๙, ราชบัณฑิต)

วัดราชโอรสาราม กรุงเทพฯ

นำเสนอสาร :	สุภาพ ทองศิริ	บรรณาธิการสาร :	ศักดิ์สิทธิ์ หับดีพิตร
ออกแบบปก :	อนุจิต คำคงเมือง	บรรณาธิการศิลปะ :	อนุจิต คำคงเมือง
ภาพประกอบ :	วิมลฉัตร โสภณวัฒน์	รูปเล่ม/จัดอาร์ต :	กัญญ์ พงษ์ไพบูลย์

โศกเศร้า เพราะการใช้ธรรมทาน

ธรรมทาน หมายถึง **การให้ธรรมเป็นทาน** คำว่า **ธรรม** ในที่นี้ หมายถึง **สิ่งที่เป็นความดีงาม เป็นประโยชน์ด้านความคิดและจิตใจ** ที่เมื่อผู้รับได้รับไปแล้ว เกิดความรู้ เกิดสติปัญญา เห็นความสว่างทางดำเนินชีวิตที่ถูกต้องจนถึงเกิดดวงตาเห็นธรรม บรรลุคุณวิเศษขั้นสูงได้ ธรรมทานนั้นแยกออกไปได้หลายประการ เป็นต้นว่า

ให้ธรรมทาน คือ **ให้ความรู้ ให้คำแนะนำ** หมายถึง การที่แนะนำสั่งสอน หรือให้โอวาทตักเตือนผู้อื่น เช่น พ่อแม่สอนลูกให้เป็นคนดี ครูอาจารย์สอนศิษย์ให้มีวิชาความรู้ เป็นต้น

ให้ธรรมทาน คือ **ให้ความรักความอบอุ่น** หมายถึง การทำตนให้เป็นคนมีเมตตากรุณา เป็นคนใจดี ยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นต้น

ธรรมทาน ทั้งปวงที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่าธรรมทานนั้นถาวรมั่นคงกว่าอามิสทาน และซึมซาบเข้าไปถึงจิตใจของผู้รับ ทำให้ผู้รับเกิดสติปัญญา ความรู้ เกิดกำลังใจ ได้สติ ได้ความอบอุ่น มองเห็นทางก้าวหน้า มีความมั่นใจในการดำรงชีพ และธรรมทานนั้นสามารถนำผู้รับให้บรรลุถึงคุณธรรมความดี จนถึงมรรค ผล นิพพาน ได้ดังพระพุทธพจน์ที่ตรัสไว้ว่า

“สัพพะทานัง อัมมะทานัง จินาติ
การใช้ธรรมะเป็นทาน ชนะการใช้สิ่งปวง”

รวมพลังจิตสร้างพลังใจ มอบพลังจิตธรรมะเป็นทาน
จากธรรมะเป็นพลังใจสร้างพลังชีวิตที่ดี

ငါ့ဇာတိမာ်ကွဲ

หนังสือ **มิลูนาในยุครองแสง** เล่มนี้ เป็นการรวบรวมผลงานของ พระเดชพระคุณ พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช ป.ร.ธ. ๙ ราชบัณฑิต) ที่ท่านได้พูดถึงหลักการพึ่งพาตน และการปฏิบัติตนอย่างไรให้เป็นสุขในยุครองแสง โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น ๓ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ เป็นปาฐกถาธรรม เรื่อง “ธรรมะบุคคลของนาง” ที่แสดงในรายการปาฐกถาธรรมประจำวันอาทิตย์ ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ครั่งดำรงสมณศักดิ์เป็น **พระราชวิสุทธโมลี** เป็นปาฐกถาธรรมที่ให้น่าคิดและมุมมองที่อ่านแล้วสามารถปฏิบัติตนให้อยู่เป็นสุขได้ ในยุคทองแห่งเราปัจจุบัน

ส่วนที่ ๒ เป็นการคัดสรรข้อความที่เกี่ยวข้องกับเงิน, ทอง, จากผลงานการเขียนที่ได้รับการตีพิมพ์เป็นหนังสือทั้งเก่าและใหม่ เช่น **ธรรมสารทิปนิ, ธรรมสารเทศนา, คำนอคำแม่, กิร** ดังได้ลัดขึ้นมา เป็นต้น จึงให้แง่คิดและความเข้าใจเกี่ยวกับเงินๆ ทองๆ สามารถนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต

ส่วนที่ ๓ เป็นบทสวดมนต์ สำหรับสวดเพื่อให้จิตสงบ ไม่ฟุ้งซ่าน เป็นอุบายรักษาจิตไม่ให้เบี่ยงเบนไปจากภาวธรรมปฏิบัติที่ผ่นมาเรื่อยๆ ลงๆ

ในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ ทางสำนักพิมพ์ได้มอบให้ **อาจารย์สุภาณ ทอมจิตร** เป็นผู้คัดสรรเนื้อหา พร้อมทั้งจัดวรรคตอน ย่อหน้า คัดภาพประกอบ พร้อมกับทีมงานท่านอื่นๆ ช่วยกันคิด ช่วยกันทำงานสำเร็จเป็นรูปเล่มดังที่ปรากฏนี้

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ผู้อ่านทุกท่านตรงตามความต้องการในยุคที่ของแพงเช่นนี้

ตัวบรืกและเมตริ จีวีเป็นลู่

สำนักพิมพ์เสียงเวียง เวียงเหนือพุทธศาสน์

ប្រសិនបើមានវិវិធីដូចគ្នា ៤ ជម្រើស → យកវិធីជម្រើស ១ ក្រោយពី
ជ្រាបបញ្ហា យល់ដឹងពីបញ្ហា ពិភាក្សាគ្នា ការសម្រេចយុទ្ធសាស្ត្រវិធីសាស្ត្រសំរាប់
ស្វែងរកវិធីសាស្ត្រ យកវិធី យកវិធីសាស្ត្រ ពិភាក្សា ៗ គ្នា ទៅ

เกริ่นนำคำสอน

พระเดชพระคุณ พระธรรมกิตติวงศ์ ได้กล่าวย่อๆ ว่า
“การที่คนเราประกอบกิจต่าง ๆ เพื่อหาเงินหาทองกิดี ทากินหาใช้กิดี ก็มี
จุดมุ่งหมายปลายทางอยู่ที่ต้องการให้ได้มาซึ่ง **ความสุข** นี้เอง

ท่านว่า **ความสุข** นั้นเกิดมาจากเหตุ ๓ อย่าง คือ

๑. ทรัพย์สินสมบัติ เกิดจากการที่คนเราได้ทำงานที่เหมาะสม และวิธี
ทำก็เหมาะสมกับงานด้วย ทำงานด้วยความเอาใจใส่ ไม่ทอดธุระ ไม่ทิ้งงาน และ
ทำด้วยความขยันหมั่นเพียร ต่อสู้ ไม่ท้อแท้ คนที่ทำงานอย่างนี้ ย่อมได้ผล
ตอบแทนเป็นทรัพย์สินสมบัติ

๒. เกียรติยศ เกิดจากความเป็นผู้มีธำรง รักษาธำรง ผู้ที่ชื่อสัตย์ต่อ
ตนเองและผู้อื่น มีความจริงใจต่อทุก ๆ คน ธำรงนี้ทำให้คนเรามีเกียรติยศ ได้รับ
ความนิยมยกย่องจากคนทั่วไป

๓. ไฉตริจิต เกิดจากความเป็นผู้ไม่ตระหนี่ มีจิตใจกว้างขวาง ชอบ
เอื้อเฟื้อเกื้อกูลผู้อื่น คือ ชอบเป็นผู้ให้ ผู้ที่ทำอย่างนี้ย่อมจะผูกไมตรีของผู้คนไว้ได้
ย่อมมีมิตรสหายพวกรวมมาก

ดังนั้น ผู้ที่ต้องการหาความสุข **จึงหาทรัพย์สินสมบัติให้ได้** เพราะทรัพย์สิน
สมบัติย่อมทำให้เกิดความสะดวก เกิดความคล่องตัว ไม่ติดขัดในเรื่องทั้งปวง **จึง
สร้างเกียรติยศให้ได้** เพราะเกียรติยศนี้ย่อมทำให้เกิดความไว้วางใจ ทำให้มี
เครดิตน่าเชื่อถือ และ**จึงสร้างสมไมตรีกับบุคคลทั่วไปให้ได้** เพราะไมตรีจิตนี้
ย่อมทำให้เกิดบริวารพวกรวมมาก ทำให้เกิดความสะดวกต่าง ๆ และได้รับความ
ช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ล้วนทำให้เกิดความสุขในชีวิตได้ทั้งสิ้น...”

แต่จะทำอย่างไรจึงจะสร้างทรัพย์สิน เกียรติยศ และไมตรีได้ เจษฎานันเรียนรู้อะไรได้
จาก มีสุขในยุคของแพง เล่มนี้

ด้วยความปรารถนาดี

๕ สุภรต สอนจิตร ๕ (น.ธ.เอก. ปร.ธ.๗)
คณบดีแผนกสาระในนาศคณนจารย์สำนักพิมพ์เรืองเรือง

มีสุขในยุคทองแห่ง

พระพรหมกิตติวงศ์

ขอเจริญสุข ท่านผู้ฟังทุกๆ ท่าน
รายการปาฐกถาธรรมประจำวันอาทิตย์ตอนเช้า
ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ซึ่ง
กรมประชาสัมพันธ์จัดขึ้น ได้กลับมาพบกับท่าน
อีกครั้งหนึ่งแล้ว

สำหรับหัวข้อธรรมที่จะพูดในวันนี้ได้ตั้งชื่อไว้
ว่า **“ธรรมะยุคทองแห่ง”*** ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับ
สถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งทุกคนจะบันทึกอยู่เสมอว่า “ทุกวันนี้ อะไรๆ มันก็แพงไป
เสียทั้งหมด ไม่ว่าของกินของไว้ มันแพงจนตั้งตัวไม่ทัน หามาใช้จ่ายไม่เพียงพอ
จนรักหน้าไม่ถึงหลังอะไรทำนองนี้”

วันนี้จะมาฟัง “ธรรมะยุคทองแห่ง” กันดู เมื่อจะมีวิธีแก้แพงได้บ้าง
ความจริงที่พูดเรื่องนี้ มีไข่มุกแต่จะแก้แพงให้ถูกลง
ทั้งมีไข่มุกเพื่อหาทางแก้ไขให้สินค้าขึ้นราคา
ต่อไปอีก เพราะว่าเรื่องของยุคทองแห่งนี้ มันเกิน
อำนาจหน้าที่ของผู้พูด และการแก้ปัญหาเรื่อง
ของแพงนี้ เรามีคนคอยแก้อยู่แล้วตามหน้าที่
คือ “รัฐบาล” นั้นเอง เราจะแก้กันได้
ไม่ได้ ก็คอยดูกันไป

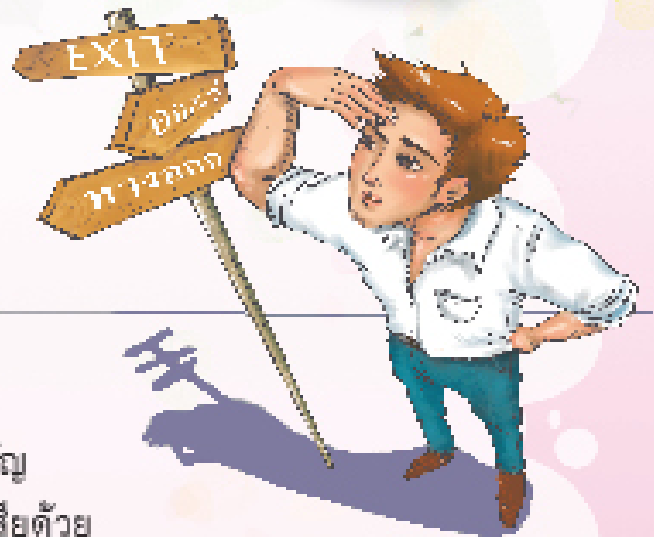
*แสดงในขณะเป็น พระราชวิสุทธโฆสี ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย เมื่อวันที่ ๓๔
กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕ ทางสำนักพิมพ์ได้เปลี่ยนชื่อเป็น “มีสุขในยุคทองแห่ง” เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์
ปัจจุบัน

มีปัญหา...ต้องแก้ที่ต้นเหตุ

คนอย่างเราๆ ท่านๆ ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องมากนัก อย่างดีก็เพียงรู้แนววิธีการบางอย่าง ตามที่ตัวเองพอจะเข้าใจ และคำชี้แนะของเรานั้น รัฐบาลเขาอาจจะรับฟัง หรือไม่รับฟังก็ได้

ทั้งนี้เพราะรัฐบาลก็เป็นคนมาจากประชาชนที่เลือกเขาเข้าไปเป็นผู้แทนในการบริหารประเทศ เขาก็ต้องพยายามทุกวิถีทาง และก็เป็นความจริงอีกเหมือนกันที่คนซึ่งเป็นรัฐบาลนั้น ก็ซื้อของแพงเหมือนอย่างสามัญชนทั่วไปเช่นกัน บางทีอาจจะซื้อแพงกว่าเสียด้วย

เมื่อ...พวกเรา
จะไปทางไหนดี

ตามหลักในทางศาสนา

ท่านสอนให้แก้ปัญหาที่ต้นเหตุ และที่ตัวเองก่อน
หากไม่แก้ที่ต้นเหตุและที่ตัวเองก่อนแล้ว
ก็ไม่สามารถจะแก้ปัญหาด่างๆ ได้เลย

การแก้ปัญหาเรื่องของแพงก็เช่นกัน ถ้าเราวิ่งไปแก้ที่ของที่อื่นด้า วิ่งไปแก้ด้วยการตรึงราคาสินค้า แก้ที่การบังคับมิให้สินค้าขึ้นราคา หรือแก้ที่การลงทะเบียนผู้ซื้อ ก็ไม่มีวันจะแก้ปัญหานี้ได้ เพราะไปแก้ที่คนอื่นเสียหมด

ในศาสนาพุทธ : ชะลนภณสิโรโสฎก ก็ภณภณโสฎก (ชะลนภณภณโสฎก เช่น ๒๖)

ต้นเหตุสินค้าราคาแพง

การที่เราจะไม่ให้ราคาสินค้าขึ้นราคาขึ้นคุณจะไม่ยอมอยู่ เพราะว่าถ้าจะว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว อันนี้มันเป็นไปตามกฎธรรมชาติของโลก คือ

เมื่อของมันมีน้อยลง แต่ความต้องการมีมาก
เพราะคนมันเพิ่มขึ้นทุกวัน แต่ของกลับหมดลงทุกวัน
ของมันมันก็ต้องมีราคาสูงขึ้นเป็นธรรมดา

เราจะให้ข้าวแกงมีราคาจานละบาท เหมือนเมื่อสิบปีก่อนได้อย่างไร อันนี้มันเป็นไปได้ไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องเปลี่ยนแปลงไปตามกฎธรรมชาติ ไม่เฉพาะแต่ในเมืองไทยเท่านั้น แม้ต่างประเทศเขาก็ประสบปัญหาเช่นนี้เหมือนกัน

ดังนั้น หากเราอยากยอมรับความจริงข้อนี้กัน แล้วหยุดความคิดที่จะแก้ปัญหาดตรงจุดนี้กันเสียที แต่ไปติดแก้ตรงจุดอื่นต่อไป ก็มีทางแก้ไขได้อยู่หรอก

แต่ถ้ายังงมตรงจุดนี้กันอยู่ ก็เห็นว่าจะแก้ยาก และยิ่งแก้ก็ยิ่งยุ่ง ยิ่งแก้มีให้ของแพงเท่าไร ดูเหมือนว่าของก็ยิ่งแพงมากขึ้นเท่านั้น อย่างที่รู้ๆ เห็นๆ กันอยู่ ทั้งนี้เพราะมาแก้กันที่ปลายเหตุ และแก้กันที่คนอื่น มันจึงแก้ตกยาก

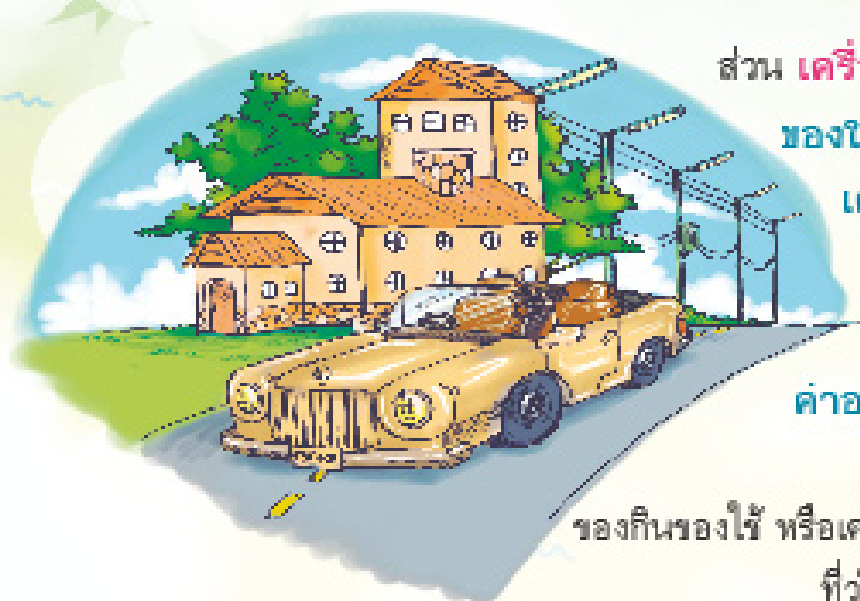

สำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล

ประเภทสินค้าราคาแพง

ก่อนอื่น เรามาพูดกันเสียก่อนว่า อะไรบ้างที่มันแพง มันมีราคาสูง เมื่อรวมยอดแล้วก็จะได้เป็น ๒ อย่าง คือ "ของกิน" กับ "ของใช้" ซึ่งเรียกเป็นภาษาทางการก็ได้แก่ "เครื่องบริโภค" กับ "เครื่องอุปโภค"

เครื่องบริโภค หมายถึง
ของกิน ได้แก่ อาหาร และยา
ทุกชนิด รวมทั้งของที่ผ่านเข้ารู
ร่างกายทางปากทุกชนิดด้วย

ส่วน **เครื่องอุปโภค** นั้น หมายถึง
ของใช้ทุกชนิด ได้แก่ เสื้อผ้า
เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย
รวมไปถึงบริการต่างๆ
เช่น ค่ารถ ค่าเรือ
ค่าอะไรต่อมิอะไรอีกจิปาถะ

ของกินของใช้ หรือเครื่องบริโภคอุปโภคนี่แหละ
ที่ว่ากันว่ามันแพงนักแพงหนา
และขึ้นราคาแทบจะทุกวันก็ว่าได้

หนึ่งถือ มีทุนในมูลค่าของแพง ๑ เล่ม แบ่งกันอ่าน ๑๐ คน

เมื่อแบ่งแบ่งเป็นความสูญเสีย ๑๐๐ คน

หนึ่งถือ ๑๐,๐๐๐ เล่ม แบ่งเป็นความสูญเสีย ๑,๐๐๐,๐๐๐ คน

ร่วมสร้างความเสี่ยง กับสถานการณ์ (เป็นเดิมพันมาก ยิ่งถูกมาก)

ติดต่อ โทร. ๐๒-๐๖๖๒-๖๖๖๖, ๐๒-๐๖๖๒-๐๖๐๖, ๐๒-๐๖๖๒-๖๖๖๖, ๐๒-๖๖๖๖-๖๖๖๖

1 = 100

ธรรมะแก้ของแพง

มีธรรมะของพระพุทธเจ้าอยู่ข้อหนึ่ง จะว่าเป็น ธรรมะสำหรับยุคของแพง ก็ถูก จะว่าเป็น ธรรมะสำหรับแก้ของแพง ก็ใช่

แต่ไม่ได้หมายความว่า เป็นธรรมะที่ห้ามของแพง หรือแก้ของที่แพงให้ถูก ลงได้ มีไฉนเท่านั้น เป็นธรรมะสำหรับแก้ลำ หรือเป็นธรรมะสำหรับแก้ปัญหาในยุคของแพงจะเหมาะกว่า

เพราะได้กล่าวไว้แต่ตอนต้นแล้วว่า เมื่อของมันแพง เราจะไม่แก้ที่ของมันให้มันแพง ห้ามมิให้มันขึ้นราคานั้นไม่ได้ ยิ่งแก้ตรงจุดนี้ ของมันก็ยังแพงขึ้นทุกที เพราะแก้ไม่ถูกจุด

ธรรมะข้อนี้ เป็นธรรมะที่สอนให้แก้ปัญหาของแพงที่ตัวเอง คือตัวผู้กินผู้ใช้ของแพงนั่นเอง ธรรมะข้อนั้น คือ **สมวิวัต*** เป็นหนึ่งใน**ทิวฏฐิมมิกตอประโยชน^๑** คือ ธรรมสำหรับทำประโยชน์ให้เกิดขึ้นในปัจจุบัน ๔ อย่างนั่นเอง ธรรมะข้อนี้แหละ จัดเป็นธรรมะที่เหมาะสมสำหรับยุคของแพง

สมวิวัต แปลตามภาษาวิด

ก็แปลว่า **“ความเป็นผู้เลี้ยงชีพที่เหมาะสม”**

แต่ถ้าแปลแบบทางกำแนงวิดทน้อย

ก็ต้องแปลว่า **“ความเป็นอยู่แบบสมดุลง”**

หรือ **“ความเป็นอยู่แบบพอสิ”** นั่นเอง

เพราะคำว่า **“สม”** นั้นย่อมาจาก **“สมดุลง”** ก็ได้

และ **สมดุลง** นั้นก็คือ **พอสิ พอเหมาะ**

นั่นแหละ

* อ่านว่า **สะ-นะ-ชี-วัต** มาจากคำว่า สมะ (สมมอ, พอเหมาะ, พอดี) + ชีวัต (ความเป็นอยู่)

^๑ อ่านว่า **ทิด-อะ-คำ-นิ-กิด-อะ-ประ-โหอด** แปลว่า ประโยชน์ในภพนี้, ประโยชน์ในปัจจุบัน มี ๔ อย่าง คือ ๑. อุฏฐานสัมปทา (อุต-อา-นะ-สัม-ปะ-ทา) ซึ่งพร้อมด้วยความหมั่น ๒. อารักขสัมปทา (อา-รัก-ชะ-สัม-ปะ-ทา) ซึ่งพร้อมด้วยการรักษา ๓. กัตถาณมิตตตา (กัณ-ตะ-ยา-นะ-มิต-ตะ-ตา) ความมีเพื่อนดี ๔. สมชีวัตตา (สะ-นะ-ชี-วัต-ตา) ความมีชีวิตรเหมาะสม

ใช้จ่ายอย่างไรจึงจะ “พอดี”

ที่นี้ก็เกิดปัญหามาว่า สมดุลอย่างไร พอดีกับอะไร อะไรที่เรียกว่า พอดี เท่าไรจึงจัดว่า พอดี ปัญหาข้อนี้แหละที่ต้องพูดกันมากหน่อย

“ความพอดี”

ที่ว่านี้ เราวัดกันยาก

เพราะความพอดี

ของแต่ละคนไม่เท่ากัน และไม่เหมือนกัน

บางคนมีรายได้สามพันบาทต่อเดือน ก็บอกว่า พอดี ดีแล้ว ส่วนบางคน มีรายได้เดือนละหนึ่งหมื่นกว่า ยังบอกว่า ไม่พอดี แล้วจะเอาอะไรมาตัดสินใจ เท่าที่นึกได้ในขณะนี้ ความพอดี ที่น่าจะทำได้ ก็คือ

พอดี กับ “รายได้”

และ

พอดี กับ “ความจำเป็น”

ที่ไม่นำพอดีกับรายจ่ายเข้ามาว่าด้วย ก็เพราะว่าเรานำมารวมด้วย เป็นเงิน พอดีแน่ เพราะคนที่ไม่พอดีนั่น แม้มีรายได้เป็นเรือนแสน ก็ยังไม่พอจ่ายอยู่ดี

คำคมการมปรานซ์ : การประพืด คือ การลดของที่ดีที่สุด (ปรากฏธรรมดิล เว่ม ๑)

ลดจ่าย รายได้เพิ่ม

จึงทอสรุปคำจำกัดความของคำว่า **สมวีริศ** ได้ว่าหมายถึง **ความมีวีริศอยู่** แบบให้พอดีกับรายได้ และ**ความจำเป็น** ให้สมดุลงอยู่ตรงกลาง โดย**ไม่ผิด** **เคื่องนัก** และ**ไม่พุ่มเคื่องนัก** อันนี้แหละถ้าเราทำตามได้ เราก็มีความสุขอยู่ในท่ามกลางของแพงได้

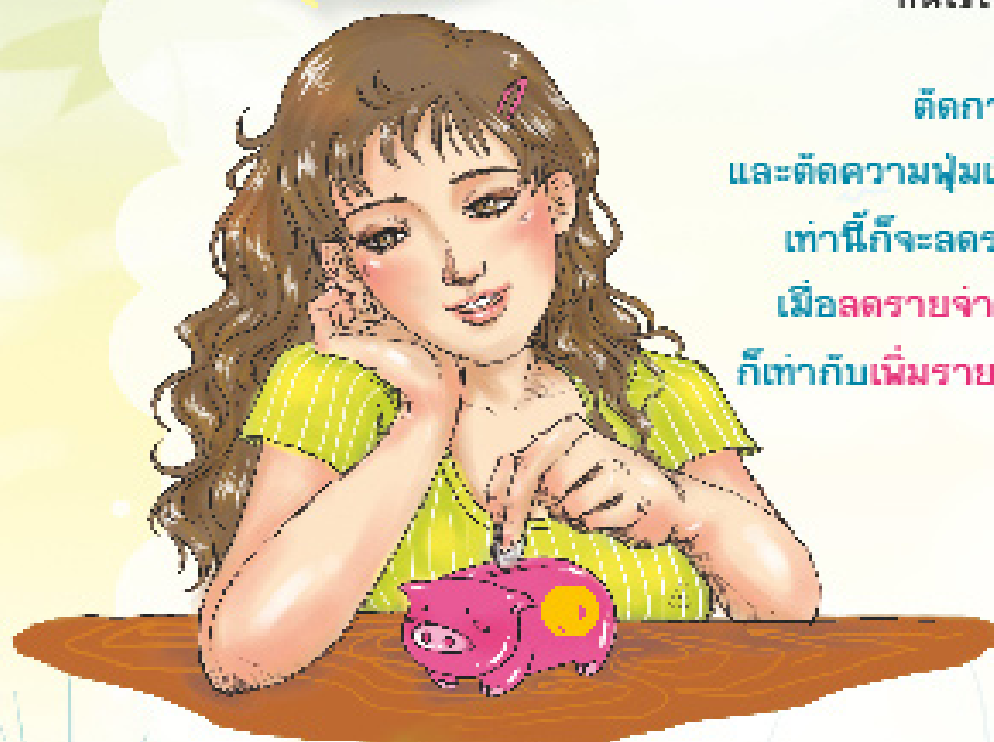
พระพุทธรูปเจ้าทรงสอนให้มี **สมวีริศธรรม** ก็มีจุดมุ่งหมายให้ทุกคนแก้ปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับเศรษฐกิจของตัวเอง ของครอบครัวด้วยตัวเอง และแม้ที่ตัวเองเป็นพื้น

ลดจ่าย
รายรับ
ก็เกิดกับความสุข

ในทางปฏิบัติ หากจะประพฤติธรรม
ข้อนี้สมบูรณ์ ก็ต้องหักเป็นคนประหยัด

มีความมัธยัสถ์เป็นนิสัย
กินใช้ในทางที่จำเป็นเท่านั้น

ตัดการจ่ายที่ไม่จำเป็น
และตัดความพุ่มเคื่องออกเสียบ้าง
เท่านี้ก็ลดรายจ่ายลงได้มาก
เมื่อลดรายจ่ายลงได้มากเท่าใด
ก็เท่ากับ**เพิ่มรายได้**มากขึ้นเท่านั้น

ของแพงเฉพาะบางคน

มีร้านที่จริงอยู่อันหนึ่ง คือ

**ของแพงสำหรับคนกินคนใช้เท่านั้น
สำหรับคนที่ไม่กินไม่ใช้
ของนั้นก็แพง และไม่จำเป็นด้วย**

หมายความว่า ของสิ่งใดคนยังต้องกิน
ต้องใช้อะไร ของนั้นก็แพงสำหรับคนคนนั้น
แต่ถ้าใครไม่กินไม่ใช้ ของนั้นก็แพง
และไม่จำเป็นสำหรับคนคนนั้น
เช่น คนที่ติดบุหรี่ พอบูหรีขึ้นราคา
ก็มักจะบ่นว่าบุหรีแพง
คนติดสุรา พอบูหรีขึ้นราคา ก็ว่าสุราแพง
คนติดหนังสือพิมพ์ พอบูหรีขึ้นราคา ก็ว่าหนังสือพิมพ์แพง
แต่ทั้งๆ ที่บ่นนั้นแหละ ก็ยังอดสูบบุหรี อดดื่มสุรา
และอดอ่านหนังสือพิมพ์ไม่ได้

ผมจะเลิกแล้วครับ

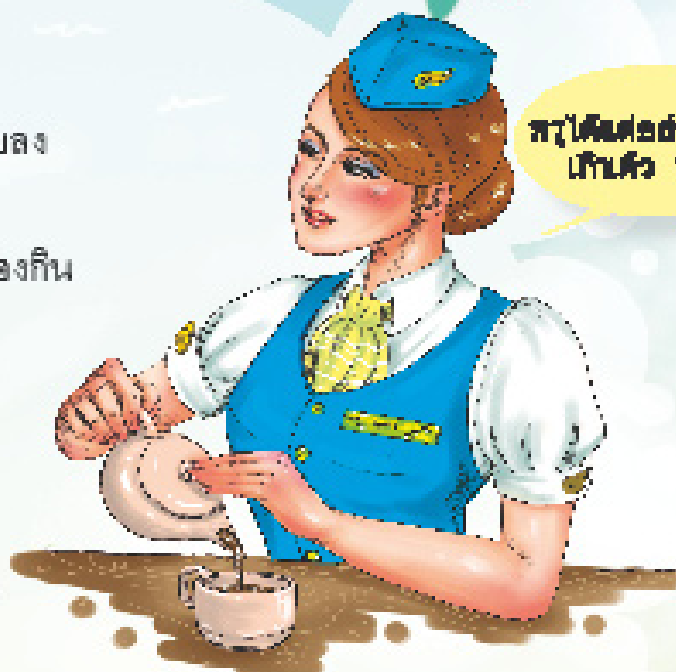

สำหรับคนที่ไม่ติดบุหรี ไม่ดื่มสุรา ไม่อ่านหนังสือพิมพ์ แม้บุหรีจะขึ้นไป
จ่องละ ๒๐ บาท สุราขวดละ ๑๐๐ บาท หนังสือพิมพ์ฉบับละ ๑๐ บาท ก็ไม่เห็น
เดือดร้อนอะไร ของเหล่านี้มันจะขึ้นราคาไปเท่าไรก็ขึ้นไป เราลองไม่ติด ไม่ดื่มมัน
เสียอย่างจะมาเดือดร้อนอะไร นี่ก็เป็นวิธีแก้ปัญหามาได้ทางหนึ่ง

บทคัดย่อ : นิยายเรื่อง คนไม่กิน คนไม่ใช้ คนไม่แพง (แปลจากนวนิยายเล่ม ๒)

เพิ่มรายได้ จ่ายเท่าที่จำเป็น

อีกทางหนึ่งก็คือ
หารรายได้เพิ่มขึ้น แล้วลดรายจ่ายลง
คือ เมื่อเรารู้ว่าของมันแพง
และของบางอย่างมันจำเป็นจะต้องกิน
จะต้องใช้ ซึ่งร่างกายขาดไม่ได้
ถ้าขาดมันแล้วชีวิตจะอยู่ไม่ได้
หรืออยู่ได้ด้วยความลำบาก
หรืออยู่อย่างทรมาน
ของประเภทนี้จำเป็นต่อชีวิตมาก
เช่น ปัจจัย ๔ เป็นต้น

ทราบดีแต่อดใจข้าม
เกินไหว นะคะ

ดังนั้น เมื่อของจำเป็นแพงขึ้น ก็ต้องหารรายได้
ให้มากขึ้นให้สอดคล้องกับรายจ่ายที่จำเป็น เช่น
ทำงานเพิ่มชั่วโมงขึ้น ทำงานให้พิถีพิถันให้เรียบร้อยขึ้น
มีความรับผิดชอบมากขึ้น อดทนมากขึ้น
ทั้งนี้เพื่อให้ได้เงินเดือนหรือรายได้เพิ่มขึ้น
เพื่อชดเชยกับรายจ่ายที่จำเป็นจะต้องจ่าย

นอกจากนั้นจะต้องหาช่องโหว่ของการใช้จ่าย
ให้ได้ แล้วใช้จ่ายด้วยความระมัดระวังมากขึ้น

ก็ได้แก่ ให้ลดรายจ่ายลงนั่นเอง รายจ่ายที่ลดไม่ได้ก็คือ รายจ่ายที่
จำเป็น

บทความจากนิตยสาร : 51 ไม่พอ จนเกิน 101 ไม่พอ จนเกิน (บทความของนางเขียน ๒)

จะกินจะใช้ ให้รู้จักพอดี

ส่วนรายจ่ายที่ไม่จำเป็น เราสามารถลดลงได้
ส่วนมารายจ่ายประเภทนี้ ก็ได้แก่

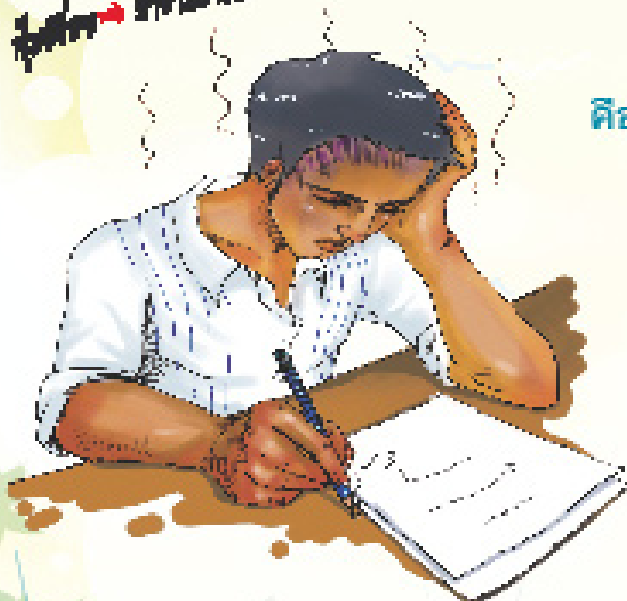
รายจ่ายเพื่อบำเรอกายบำเรอใจ
จ่ายเพื่อการสนุกสนานเฮฮา
จ่ายเพื่อสนองอารมณ์ตัวเอง
จ่ายเพื่อรักษาศักดิ์ศรี
เหล่านี้เป็นต้น

คนที่อยากจนส่วนมากมักจะจนเพราะไม่รู้จักกิน

และไม่รู้จักไว้เสียมากกว่า คือ คนส่วนมากมักจะพูดว่า หาไม่พอกินไม่พอใช้
แต่แท้ที่จริงแล้ว

ไม่พอใช้ → หาไม่พอใช้ → อดใช้ → ขม → อดใช้

ถ้าหาไม่พอกินแบบพอดี

หาไม่พอใช้แบบพอดี

คือ แบบ **สมวิธี** แล้วเป็นพอแน่นอน

แต่ที่ไม่พอนั้นก็คือ

ไม่พอสำหรับกินที่เกินพอดี

ใช้ที่เกินพอดีต่างหาก

อันความเกินพอดีนี้แหละ

ที่ทำให้คนเรายากจน

นิยามของคำว่าพอ : อดใช้คืออดใช้ของไม่มาก อดใช้ปากกาเป็นของพอใช้ (ปากกาของความเป็น เช่น ๒)